

och nazist

FOTO: COURTESY/SCANNING

Magda Goebbels och maken Joseph, Nazitysklands propagandaminister, som den familj de knappast var. Magda eftertraktade Hitler, och äktenskapet med herr Goebbels var förklädat som möjliggjorde hennes platoniska förhållande med Führern.

"Magda ropade 'ängel' och in steg djävulen."

Hon visste att det inte fanns någon väg ut när hon gifte sig med honom den 19 december 1931 på sin exmakes gods. Han hycklade inte ens trohet utan hade till och med låtit införa rätten till utom-äktenskapliga affärer i äktenskapsförordet. (Han anförtrodde sig åt dagboken: "Varje kvinna gör mig vansinnig av åtrå. Som en svulten varg rusar jag omkring. Ofta begriper jag mig knappt själv. Jag skulle vilja gifta mig och vara en källborgare. Och sedan gå och hänga mig efter åtta dagar!")

Som Magda konstaterade 1945: skulle Tyskland mot förmodan vinna kriget, skulle hon för sin man vara utagerad som kvinna. Han skulle vara så mäktigt att han inte längre behövde henne som garanti för att nå Hitlers öra (det var hon som gav

Goebbels övertaget över rivalen Göring). Skulle Tyskland förlora kriget skulle hon ändå inte ha någon chans.

Varför tog hon sina sex barn med sig i döden? De var då, några dagar efter Hitlers självmord, mellan fem och tretton år gamla. De hade inte begått några brott. Men de måste ändå dö eftersom de, med Magdas ord, var för goda för den värld som skulle komma. Magda var lika besviken som Hitler över att det tyska folket inte hade visat sig vara den överlägsna ras som det hade förklarats vara. Det utvalda folket hade misslyckats, det hade svikit sin Gud. Därför fick inget lämnas åt de svaga individer som skulle ta över efter Tredje riket. De bästa var ändå redan döda. Det var därför Goebbels såg till att kalla in Berlin-filharmonikernas musiker i krigets slutskede.

Inte heller av dem skulle eftervärlden få glädje. Thomas Mann skrev:

"Det har nog aldrig funnits grymmare härskare, herrar som var mer beslutna att allt skulle gå under med dem."

Magda Goebbels gick i döden för en idé. Hon gav inte sitt liv för vad den stod för, utan för att den hade räddat henne undan ett liv i meningslöshet. Det var ingen hjälteedöd. Det var en flykt undan verkligheten – just det som nationalsocialismen var för så många. Just för att de inte kunde tåla det all dagliga livet återstod dem inget annat än Rörelse. Och Rörelsen kunde just i Magdas fall också ha varit sionismen. Hon behövde något att hänga sig åt. Det kallas fanatism.

ELISABETH BRAW RICCINI